

เรื่องเล่าร้าวพลัง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

คิดถึงบ้าน

นางสาวนิตยา จันทะเลิศ รหัส 003508 หอผู้ป่วยพิเศษศูนย์การแพทย์สิริกิติ์/2

สถานการณ์การระบาดของโรคโควิดที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและยาวนานทำให้เกิดผลกระทบในการจ้างงานมีการลดจำนวนพนักงานตลอดจนถึงขนาดเลิกจ้างงาน ตรงกันข้ามกับความต้องการบุคลากรทางการแพทย์กลับต้องเพิ่มเวลาทำงานมากขึ้น บุคลากรทางการแพทย์ทุกคนยังคงทำหน้าที่ของตนอย่างเข้มแข็งแม้ว่าจะเหน็ดเหนื่อยจากการงานที่เพิ่มขึ้นก็ตาม ตลอดจนถึงใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง ป้องกันตัวจากเชื้อโรคโควิด บุคลากรบางคนถึงกับต้องกักตัวแยกตัวเองจากครอบครัวเพื่อระมัดระวังเชื้อโควิดจากที่บ้านมายังที่ทำงาน หรือจากที่ทำงานไปสู่ครอบครัวที่รัก ข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกันต้องป้องกันตัวเองโดยไม่ได้กลับบ้านต่างจังหวัดนานเกือบ 3 ปี

ช่วงเวลาระบาดของโอมิครอนสายพันธุ์ใหม่ของโควิดซึ่งระบาดอย่างรวดเร็วแต่ข้าพเจ้ากลับต้องเข้ารับการผ่าตัดตามดลูกเพราะมีเลือดออกมากไม่สามารถประวิงเวลาออกไปได้ต้องเข้ารับการผ่าตัดความรู้สึกของข้าพเจ้าขณะนั้นช่วงบรรยายยากเหลือเกินข้าพเจ้าเริ่มมีความวิตกกังวลต่อปัญหาต่างเช่นการตรวจผลโควิดซึ่งต้องทำการผ่าตัด การหาคนมาผ่าขณะนอนอยู่ในโรงพยาบาล ค่าใช้จ่ายในการผ่าตัด ปัญหาใหญ่ที่สุดคือ คิดถึงบ้านและจะท้ออย่างไรไม่ให้พ่อแม่รู้ว่าข้าพเจ้าต้องผ่าตัดตามดลูกเพราะพ่อแม่อาจจะกังวลเป็นห่วงข้าพเจ้าจนไม่สบายใจเนื่องจากพ่อแม่สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรงและอายุอยู่ใกล้กัน ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้กลับบ้านเป็นระยะเวลานานแล้วแต่ยังโชคดีที่ข้าพเจ้าได้อนุญาตตัวที่หอผู้ป่วยพิเศษที่ข้าพเจ้าทำงานอยู่จึงรู้สึกอุ่นใจขึ้นบ้างและคลายความวิตกกังวลให้แก่ข้าพเจ้าได้มาก วันแรกที่นอนในโรงพยาบาล ช่วงเย็นคุณหมอมือที่ทำการผ่าตัดก็มาแนะนำขั้นตอนการผ่าตัดเตรียมตัวอย่างไรก่อนไปห้องผ่าตัดคุณหมอบอกจะผ่าตัดเอามดลูกออกหมดแต่จะเหลือไว้รังไข่ทั้งสองข้าง ข้าพเจ้าเริ่มมีความกังวลเกรงว่าการผ่าตัดจะใช้เวลานานกลัวไม่พิน หลังจากผ่าตัดก็กลัวปวดแผล กลัวนอนโรงพยาบาลนาน เมื่อเจ้าหน้าที่มารับไปห้องผ่าตัดหลังจากนั้นก็กลัวรู้สึกตัวอีกทีมีเจ้าหน้าที่ถามว่าแผลไหม้ข้าพเจ้าก็ตอบเจ้าหน้าที่ว่าปวดเจ้าหน้าที่ถามว่าปวดก็คะแนนข้าพเจ้าตอบเจ้าหน้าที่ว่าประมาณ 5-6 คะแนน แล้วเจ้าหน้าที่เลยบอกให้กดยาแก้ปวดจะได้บรรเทาปวดได้จากนั้นก็ได้อาข้าพเจ้ากลับมาที่หอผู้ป่วย ย้ายขึ้นเตียงเสร็จก็นอนพักและพยาบาลแนะนำถ้าปวดให้กดยาแก้ปวดได้และนอนหลับยังมีอาการปวดแผลอยู่แต่ข้าพเจ้าก็ไม่กล้ากดกลัวกดแล้วปวดบอกล่วงจะทำได้ให้ยายะเยะกินไปจะทำให้ความดันลดลงรอให้ครบเวลาแล้วค่อยกดยาแก้ปวดอีกครั้งและนอนหลับได้พอเวลาประมาณเที่ยงคืนลูกขึ้นมานั่งหลังข้าพเจ้ารู้สึกคลื่นไส้ อาเจียนออกมาแต่อาการอาเจียนก็ไม่ได้ขึ้น ประมาณตีหนึ่งพยาบาลเอาเข็มฉีดยาให้พอผ่านไปสักพักอาการคลื่นไส้อาเจียนก็ดีขึ้นข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณน้องพยาบาลที่ให้ความเอาใจใส่ดูแล วันที่สองของการผ่าตัดอาการปวดลดลงบ้างสามารถที่จะลุกนั่งบนเตียงและลงมาเดินได้แต่ก็รู้สึกเพลยพอสมควรยังมีเสียน้ำเกลือชงกับเครื่องให้ยาแก้ปวดและสายสวนปัสสาวะ แต่ข้าพเจ้ารู้สึกต้องลุกเดินให้ได้ เพราะตัวข้าพเจ้าเองเคยแนะนำผู้ป่วยให้รีบลุกเดินดังนั้นเวลานี้ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องลุกเดินให้ได้เช่นกัน ขณะลุกเดินอยู่คุณหมอมือทางวิสัญญีมาติดตามดูอาการปวดแผลหลังผ่าตัดและดูปริมาณการกดยาแก้ปวดแล้วประเมินอาการขาบริเวณหน้าท้องมีความรู้สึกชาตรงจุดไหนบ้างพร้อมกับบอกว่าคุณหมอมือจะเอาเครื่องให้ยาแก้ปวดออกพุงนี้ และคุณหมอมือผ่าตัดมาเยี่ยมและบอกให้จับน้ำได้และจะเอาผ้าจับน้ำได้ไม่มีปัญหาให้เริ่มเป็นอาหารอ่อนคือน้ำข้าวและคุณหมอบอกจะให้เอาสายสวนปัสสาวะออกได้ข้าพเจ้าดีใจมากจะได้ไม่ต้องมีสายยาวมากมายที่ทำให้เดินลำบาก วันที่สามของการผ่าตัดอาการปวดดีขึ้นข้าพเจ้ารับประทานอาหารได้ไม่มีอึดแน่นท้องเดินได้ดีไม่ปวดแผลแต่ความรู้สึกขึ้นคิดถึงบ้านอยากกลับบ้านไม่อยากนอนโรงพยาบาลเพราะข้าพเจ้าสามารถที่จะดูแลตัวเองได้แล้วอีกทั้งแผลผ่าตัดก็ไม่มีปัญหาอะไรคุณหมอมือมาเยี่ยมจึงได้ถามว่าจะกลับบ้านได้หรือไม่คุณหมอบอกยังกลับไม่ได้ ยิ่งคิดก็ยิ่งคิดถึงบ้าน วันที่สี่ข้าพเจ้าสามารถทานข้าวต้มได้แผลผ่าตัดไม่มีไข้ไม่มีปัญหาแน่นท้องพักหลับได้แต่ความรู้สึกเหงาและคิดว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรได้แต่นั่งและกินจนถึงเวลากลับประทานข้าว กินยาและกินผลไม้พอออกไปนอกหน้าต่างเห็นวิวสวยดีแต่อยากกลับบ้านคิดถึงบ้านถึงจะมีเพื่อนร่วมงานน้องๆที่ทำงานเดินมาทักทายบ้างพอได้คลายความเหงาแต่ก็ไม่เหมือนอยู่ก้นครอบครัวที่บ้าน คิดย้อนถึงผู้ป่วยก็ยังมีสภาพไม่แตกต่างจากข้าพเจ้า ผู้ป่วยคงคิดถึงคนในครอบครัวเช่นเดียวกันกับข้าพเจ้า เพราะถูกห้ามเยี่ยมเพื่อป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อโควิด ผู้ป่วยคงจะเหงาและวิตกกังวลเรื่องโรคของตนและกลัวการติดเชื้อโควิด ข้าพเจ้าจึงรู้สึกว่าการที่ข้าพเจ้าป้องกันตัวเองอย่างดีไม่กลับบ้านต่างจังหวัดเลยตลอดระยะเวลา 3 ปี เพื่อไม่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคโควิด และไม่เป็นคนแพร่เชื้อโรคโควิดสู่บุคคลอื่น เป็นเรื่องที่ท้อแท้ก็จำเป็นต้องทำ การไม่กลับบ้านเลยและการระมัดระวังตนเองอย่างสูงยิ่งของข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าตัดสินใจที่ถูกต้องและเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ ต่อมาแล้วในวันที่ห้าของการนอนในโรงพยาบาล คุณหมอมือมาเยี่ยมและบอกกลับบ้านได้ในใจของข้าพเจ้าแสนจะดีใจและแล้วความอดทนความรู้สึกเหงาเรียกขานอยากกลับบ้านคิดถึงบ้านได้รับการตอบสนองแล้ว ข้าพเจ้าสามารถกลับบ้านได้แล้วจริงๆและในที่สุดเชื้อโรคโควิดก็ได้ถูกประกาศจัดเข้าเป็นโรคประจำถิ่นแล้ว

ดังนั้นเราทุกคนที่เป็นบุคลากร ณ วินาทีคงภาคภูมิใจเช่นเดียวกับข้าพเจ้าที่ได้ร่วมกันต่อสู้กับโรคโควิดอย่างเต็มความสามารถ และสมศักดิ์ศรี แม้ว่าหลายคนจะต้องห่างเหินจากครอบครัวที่รักและรู้สึกคิดถึงบ้านมากเช่นเดียวกับข้าพเจ้าในช่วงที่โควิดระบาด แต่เรายังสามารถดำรงตนตามมาตรฐานวิชาชีพตลอดเวลาและเรายังคงพร้อมที่จะสู้ต่อไปอย่างไม่ย่อท้อในรามาธิบดีบ้านหลังที่สองของเรา

